

เราจะละจากโลกนี้ไปไม่มีใครมาช่วยเราได้ เราต้องช่วยตัวเอง และช่วยตัวเองต้องช่วยตั้งแต่ตอนยังแข็งแรงอยู่ พอถึงตอนป่วยหมดเรี่ยวหมดแรงแล้วจะมาฟิตเอาตอนนั้น จะไม่ทันการ ต้องเหมือนนักกีฬาซ้อม ร้อยวันแพ้นะกันวันเดียว นักวิ่งก็ซ้อมวิ่งกันทั้งปี แข่งกันแค่ไม่กี่วินาที เราก็ต้องอย่างนั้น ต้องซ้อมกันให้ดี รักตัวเองให้มาก ๆ

รักตัวเอง กับ เห็นแก่ตัว ไม่เหมือนกันนะ รักตัวเองคือเราเติมความบริสุทธิ์ให้แก่ตัว ถ้าเห็นแก่ตัวคือเติมความไม่บริสุทธิ์ คำนั่นจะคล้าย ๆ กัน แต่ความหมายไม่เหมือนกัน

เวลามาเกิดก็ต่างคนต่างมา แล้วมารวมกันเป็นครอบครัว เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นสามี ภรรยา เป็นลูก เป็นอะไรกันสารพัด แต่เวลาไปต่างคนต่างไป แยกกันไปคนละทิศคนละทาง แล้วแต่ว่าใครจะขยันหรือขี้เกียจทำความดี ทำน้อยก็มีที่ไป ทำปานกลางก็มีที่ไป ทำมากก็มีที่ไป เพราะฉะนั้นพรภานี้ต้อง ขวนขวายกันนะ

๒๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ทุกชีวิตต้องปฏิบัติธรรม

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๔๗ วันแล้ว เหลือเวลาอีกนิดเดียวก็จะออกพรรษา พรรษานี้เราให้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรมกาย คือ พระธรรมกายในตัว ซึ่งเป็นพระรัตนตรัยภายใน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของตัวเราและชาวโลก

ถ้าทุกคนเข้าถึงพระได้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ คือ ชีวิตจะมีความสุขที่แท้จริง จะมีความเบิกบาน ปลอดภัย อบอุ่น ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ตรงไหนก็มีความสุขรู้สึกเป็นสุขตลอดเวลาเลย

เราอยู่ในยุคที่มีบุญมาก มาเกิดในยุคที่ปฏิบัติสะดวก บรรลุธรรมได้เร็ว เพราะเราเกิดความมั่นใจในการปฏิบัติธรรม เพราะพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านได้สละชีวิตจนกระทั่งได้บรรลุพระธรรมกาย เป็นพยานแห่งการตรัสธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และท่านได้สรุปคำสอนในการบรรลุพระธรรมกายภายในว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ**

โดยใจต้องมาหยุดที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้อง ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ เมื่อเราทราบอย่างนี้แล้วก็ทำให้เกิดความมั่นใจ ไม่ต้องเสียเวลาไปลองผิดลองถูก หรือกลัวว่านั่งสมาธิแล้วเตี๋ยเป็นบ้า บ้าง เตี๋ยไปเห็นภาพที่น่ากลัวบ้าง หรือกลัวนั่งแล้วตายบ้างไม่มีใครตามกลับมา ซึ่งเรามักจะได้ยินสิ่งเหล่านี้มาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเราไม่กล้าปฏิบัติธรรมแล้วมีความเห็นว่าการปฏิบัติธรรมนั้นเป็นเรื่องของพระของเณร แม้พระก็ต้องเป็นพระชุดงค์ที่ท่านปลื้มใจไปปฏิบัติธรรมตามป่าเขาลำเนาไพร จึงมีการแบ่งออกเป็นสองซีก คือ ความวสีกับอริยวสี พระบ้านกับพระป่า และมีทัศนคติว่าพระป่าเท่านั้นต้องปฏิบัติ พระบ้านไม่ต้อง เพราะคงปฏิบัติยาก ซึ่งเป็นทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง หรือถูกต้องไม่สมบูรณ์

ความจริงแล้วการปฏิบัติธรรมมีความจำเป็นสำหรับทุก ๆ ชีวิตในโลกนี้ ไม่จำกัดเฉพาะพระชุดงค์เท่านั้น ที่ว่ามีความจำเป็นเพราะเรามีพื้นฐานชีวิตเป็นทุกข์ เราอยากจะดับทุกข์ อยากจะเจอความสุขที่แท้จริง และความสุขที่แท้จริงจะเข้าถึงได้ก็ด้วยการปฏิบัติธรรม

เพราะฉะนั้น เมื่อมีผู้ได้บรรลุธรรมแล้วมาแนะนำเราให้ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นแหล่งของความสุข ดับทุกข์ได้ด้วยวิธีหยุดกับนิ่งอย่างนี้ มันก็ทำให้เกิดมั่นใจ แล้วก็ต้องถือว่าเป็นยุคของผู้มีบุญ เพราะฉะนั้นใครว่าเราไม่มีบุญไม่ใช่แล้ว และที่ว่านิ่งไม่เห็น ไม่ใช่เพราะบุญน้อย แต่จริง ๆ คือนิ่งน้อย

เราบุญเยอะ แต่เราก็คือโง่โง่โง่ นิ่งมาตั้ง ๑๐ ปี ๒๐ ปี แต่ยังไม่เข้าถึงกับเขา ก็ควรจะตีโง่โง่โง่ และไม่ควรจะตีแค่นั้น ควรจะตีหัวด้วย มีก่หัวให้ตีให้หมด ตั้งแต่หัวศีรษะ หัวเข่า หัวแม่มือ หัวแม่เท้า ตีเข้าไป เพราะนิ่งน้อยต่างหากจึงไม่ได้เข้าถึง นี่ขนาดมีผู้ค้นมาให้อย่างนี้แล้วแต่คว่ำอย่างเดียวแล้วเราไม่ทำ อย่างนี้น่าตี

ยุคนี้เป็นยุคที่เราจะต้องเข้าถึงธรรมได้อย่างง่าย ๆ เหมือนย้อนยุคพุทธกาล แม้เกิดมาไม่ทันพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตาม แต่เกิดมาทันคำสอนของพระองค์ ก็เหมือนกับพระองค์ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ อีกทั้งยังมีผู้บรรลุธรรมเป็นพยานการตรัสรู้ธรรม แล้วสรุปแนววิธีการปฏิบัติมาให้กับพวกเราพุทธบริษัททั้ง ๔ ฉะนั้นเราสามารถปฏิบัติและกับบรรลุได้ตามกำลังแห่งความเพียร และกำลังบุญของเราที่ได้สั่งสมกันมา ดังนั้นการเข้าถึงพระในตัวเองอยู่ในวิสัยที่ถ้าใครมีความเพียรแล้วทำถูกหลักวิชา ต้องเข้าถึงกันอย่างแน่นอน